

Predmet C-614/20

**Sažetak zahtjeva za prethodnu odluku sastavljen na temelju članka 98.
stavka 1. Poslovnika Suda**

Datum podnošenja:

18. studenoga 2020.

Sud koji je uputio zahtjev:

Tallinna Halduskohus (Upravni sud u Tallinnu, Estonija)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

18. studenoga 2020.

Tužitelj:

AS Lux Express Estonia

Tuženik:

Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium (Ministarstvo
gospodarstva i komunikacija)

Predmet glavnog postupka

Tužba za naknadu štete koju je podnio AS Lux Express Estonia protiv Republike Estonije

Predmet i pravna osnova zahtjeva za prethodnu odluku

Tumačenje članka 2. točke (e), članka 3. stavaka 2. i 3. i članka 4. stavka 1. točke (b) podtočke i Uredbe (EZ) br. 1370/2007 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2007. o uslugama javnog željezničkog i cestovnog prijevoza putnika i stavljanju izvan snage uređaba Vijeća (EEZ) br. 1191/69 i (EEZ) br. 1107/70 (SL 2007., L 315, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 13., str. 96.)

Prethodna pitanja

1. Treba li slučaj u kojem se svim privatnopravnim poduzetnicima koji u tuzemstvu pružaju usluge komercijalnog linijskog cestovnog, vodenog i željezničkog prijevoza nalaže jednaka obveza da putnike određenih skupina prevoze besplatno (djecu predškolske dobi, osobe s invaliditetom mlađe od 16 godina, osobe s teškim invaliditetom starije od 16 godina, osobe sa znatnim oštećenjem vida kao i pratnje osobi s teškim ili znatnim oštećenjem vida te pse vodiče odnosno pse pomagače osobi s invaliditetom), smatrati određivanjem obveze obavljanja javne usluge u smislu članka 2. točke (e) i članka 3. stavka 2. Uredbe (EZ) br. 1370/2007 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2007. o uslugama javnog željezničkog i cestovnog prijevoza putnika i stavljanju izvan snage uredaba Vijeća (EEZ) br. 1191/69 i (EEZ) br. 1107/70?

2. Ako je riječ o obvezi obavljanja javne usluge u smislu Uredbe br. 1370/2007: može li država članica u skladu s člankom 4. stavkom 1. točkom (b) podtočkom i. Uredbe br. 1370/2007 na temelju nacionalnog zakona isključiti pravo na plaćanje naknade prijevozniku za izvršavanje takve obveze?

Ako država članica ima pravo isključiti plaćanje naknade prijevozniku, u kojim to okolnostima može učiniti?

3. Dopušta li se člankom 3. stavkom 3. Uredbe br. 1370/2007 da se iz područja primjene te uredbe isključe opća pravila za određivanje maksimalne tarife za skupine putnika koje nisu skupine koje se navode u tim pravilima?

Vrijedi li obveza obavještanja Europske komisije u skladu s člankom 108. Ugovora o funkcioniranju Europske unije i u slučaju kad se općim pravilima za određivanje maksimalnih tarifa ne predviđa nikakvo plaćanje naknade prijevozniku?

4. Ako Uredba br. 1370/2007 nije primjenjiva u ovom slučaju: može li se dodjeljivanje naknade temeljiti na nekom drugom pravnom aktu Europske unije (kao što je Povelja Europske unije o temeljnim pravima)?

5. Koje uvjete treba ispunjavati naknada koju eventualno valja dodijeliti prijevozniku kako bi bila u skladu s pravilima o državnim potporama?

Navedene odredbe prava Zajednice

Uredba (EZ) br. 1370/2007 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2007. o uslugama javnog željezničkog i cestovnog prijevoza putnika i stavljanju izvan snage uredaba Vijeća (EEZ) br. 1191/69 i (EEZ) br. 1107/70 (SL 2007., L 315, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 13., str. 96.), članci 1. do 4.

Članak 108. UFEU-a.

Komunikacija Komisije o interpretativnim smjernicama u pogledu Uredbe (EZ) br. 1370/2007 o uslugama javnog željezničkog i cestovnog prijevoza (SL 2014., C 92, str. 1.), točke 2.2.2. i 2.2.3.

Povelja Europske unije o temeljnim pravima, članci 16., 17., 41. i 51.

Navedene nacionalne odredbe

U skladu s Ühistranspordiseadusom (Zakon o javnom putničkom prijevozu) (RT I, 23. ožujka 2015., 2) u verziji koja se primjenjuje na glavni postupak (RT I, 30. lipnja 2020., 24) i koja je stupila na snagu 1. listopada 2015., linijski prijevoz provodi se i na temelju ugovora o javnim uslugama (članak 19.) i kao komercijalni linijski prijevoz (članak 4. stavak 4.). Tarifu za komercijalni linijski prijevoz određuje prijevoznik (članak 31. stavci 2. i 4. Zakona o javnom putničkom prijevozu), a maksimalnu tarifu po prijeđenom kilometru odnosno maksimalnu tarifu za vozne karte u okviru linijskog prijevoza koji se provodi na temelju ugovora o javnim uslugama utvrđuje nadležno tijelo (članak 31. stavci 2. i 4. Zakona o javnom putničkom prijevozu).

Člankom 34. Zakona o javnom putničkom prijevozu određuje se:

„Besplatni prijevoz u okviru domaćeg linijskog prijevoza

Na domaćoj liniji u cestovnom, vodenom i željezničkom prijevozu prijevoznik je obavezan besplatno prevoziti djecu koja 1. listopada tekuće školske godine još nisu navršila sedam godina i djecu u pogledu koje je odgođen početak obaveznog školovanja, osobe s invaliditetom mlađe od 16 godina, osobe s teškim invaliditetom starije od 16 godina, osobe sa znatnim oštećenjem vida kao i pratitelje osoba s teškim ili znatnim oštećenjem vida te pse vodiče odnosno pse pomagače osobi s invaliditetom. Za besplatan prijevoz tih skupina putnika prijevoznik ne dobiva nikakvu naknadu.”

Kratak prikaz činjenica i postupka

- 1 Privatna društva Eesti Buss OÜ (u daljnjem tekstu: Eesti Buss) i AS Lux Express Estonia (u daljnjem tekstu: Lux Express ili tužitelj) dobila su dozvolu Zajednice za prijevoz putnika u kolovozu 2013. i ožujku 2015. Ta su društva pružala usluge komercijalnog linijskog prijevoza autobusima u tuzemstvu. Društvo Eesti Buss izbrisano je 29. srpnja 2019. iz trgovačkog registra zbog spajanja s društvom Lux Express.
- 2 Društva Eesti Buss i Lux Express podnijela su ministru gospodarstva i infrastrukture 5. lipnja 2019. zahtjev za naknadu štete u iznosu od 537 219 eura. Navela su da ta šteta proizlazi iz obveze tužiteljâ koja se temelji na članku 34.

Zakona o javnom putničkom prijevozu i koja se odnosi na to da određene skupine putnika u domaćem komercijalnom linijskom prijevozu treba besplatno prevoziti a da se za to od države ne dobiva naknada. Naknada proizlazi iz toga što su zbog članka 34. Zakona o javnom putničkom prijevozu tužitelji 2018. ostvarili gubitak prihoda od prodaje voznih karata.

- 3 Odgovorom od 10. srpnja 2019. ministar gospodarstva i infrastrukture odbio je taj zahtjev uz obrazloženje da prijevoznik u skladu s člankom 34. Zakona o javnom putničkom prijevozu nema pravo na naknadu za besplatan prijevoz osoba.
- 4 Društvo Lux Express podnijelo je 12. kolovoza 2019. pred Tallinna Halduskohusom (Upravni sud u Tallinnu) tužbu za naknadu štete u iznosu od 851 960 eura protiv Republike Estonije. Iznos naknade odgovara prihodima od prodaje voznih karata, koji su izmakli Lux Expressu i Eesti Bussu zbog članka 34. Zakona o javnom putničkom prijevozu u razdoblju od 1. siječnja 2018. do 31. srpnja 2019. Tijekom postupka tužitelj je potraživanu naknadu štete povećao na iznos od 2 061 781 euro koji obuhvaća naknadu štete koja je obama društvima nastala u razdoblju od 1. siječnja 2016. do 31. siječnja 2020. Zahtijevalo se plaćanje naknade uvećane za kamate. Podredno se zahtijevalo da se Republici Estoniji naloži plaćanje financijske naknade odgovarajućeg iznosa uvećanog za kamate, prema ocjeni suda.

Glavni argumenti stranaka iz glavnog postupka

- 5 Tužitelj smatra da obveza besplatnog prijevoza predstavlja intenzivno i neproporcionalno zadiranje u pravo vlasništva, slobodu poduzetništva i slobodu ugovaranja, koji su mu zajamčeni Ustavom Republike Estonije. Tužitelj pruža usluge autobusnog prijevoza samo u okviru linijskog komercijalnog prijevoza i u skladu s uvjetima tržišnog gospodarstva te stoga on nema obvezu obavljanja javne usluge. Nisu postojale izvanredne okolnosti (rat, katastrofa) kojima bi se moglo opravdati to da društva koja nisu u javnom vlasništvu treba obvezati na izvršavanje javnih zadaća bez naknade. Određivanjem obveze besplatnog prijevoza prema prijevoznicima se u odnosu na druge poduzetnike koji pružaju usluge od općeg interesa (primjerice usluge koje se odnose na plin, struju, grijanje, vodu i kanalizaciju, zbrinjavanje otpada, poštu i komunikacije) nejednako postupa, s obzirom na to da drugi poduzetnici nemaju obvezu besplatnog pružanja svojih usluga. Nejednako se postupa i prema komercijalnim prijevoznicima u odnosu na prijevoznike koji djeluju u okviru ugovora o javnim uslugama. Potonjim se prijevoznicima dodjeljuje naknada na temelju cijene po kilometru, što znači da prihodi prijevoznika ne ovise o broju putnika, cijenama voznih karata ili smanjenju cijena prijevoza. Komercijalni prijevoznik svoje troškove treba pokriti cijenama voznih karata, a obveza besplatnog prijevoza ograničava njegove prihode. Intenzitet zadiranja pojačava se time da se linijski prijevoz, koji se provodi u okviru ugovora o javnim uslugama, potpuno ili djelomično preklapa s linijama na kojima uslugu pružaju komercijalni prijevoznici, a država i lokalna

tijela također uvelike i besplatno nude usluge javnog prijevoza. Stoga se komercijalni prijevoznici nalaze u situaciji nepoštenog tržišnog natjecanja.

- 6 Budući da je udio putnika koji se besplatno prevoze značajan u odnosu na ukupni broj putnika (prosječno 3 %), prijevoznicima bi omogućavanjem besplatnog prijevoza nastali visoki troškovi. Tužiteljev gubitak prihoda kreće se od 5 % do 7 % prihoda ostvarenih od prodaje voznih karata. Gubitak prihoda izračunava se na temelju pune cijene vozne karte bez poreza na dodanu vrijednost (odnosno na temelju osnovne cijene) koju je tužitelj primijenio na vozne karte izdane putnicima u skladu s člankom 34. Zakona o javnom putničkom prijevozu. Kad bi prijevoznik troškove za omogućavanje besplatnog prijevoza prenio na druge putnike, cijena usluge bi rasla, što bi moglo dovesti do smanjenja potražnje i dobiti prijevoznika. Prijevoznik se nalazi u teškom položaju te je moguće da bude prisiljen odustati od obavljanja svoje djelatnosti. Troškovi koji su povezani s državnim upravljanjem snižavanjima cijena prijevoza ne mogu biti relevantni.
- 7 U članku 1. stavku 1. Uredbe br. 1370/2007 predviđa se da država treba operaterima javnih usluga nadoknaditi troškove koji su im nastali ispunjavanjem obveza obavljanja javnih usluga. Riječ je o obvezi obavljanja javne usluge u smislu članka 2. točke (e) te uredbe jer kad bi poduzetnik uzeo u obzir svoje komercijalne interese, ne bi besplatno pružao tu uslugu da ne postoji obveza utvrđena zakonom. Budući da se člankom 34. Zakona o javnom putničkom prijevozu zabranjuje plaćanje naknade za ispunjavanje obveze, tom se odredbom povređuje Uredba br. 1370/2007 te je treba izuzeti iz primjene. Okolnost da država nije prethodno obavijestila Europsku komisiju o tom općem pravilu (članak 3. stavak 3. Uredbe br. 1370/2007 i članak 108. UFEU-a), ne isključuje mogućnost dodjeljivanja naknade.
- 8 Ako Uredba br. 1370/2007 nije primjenjiva u ovom slučaju, naknadu treba dodijeliti na temelju općih načela prava Unije (načelo proporcionalnosti, članci 16., 17., 41. i 51. Povelje Europske unije o temeljnim pravima).
- 9 Ministarstvo gospodarstva i komunikacija (tuženik) zahtijeva da se tužba odbije. Sporna obveza utvrđena je kako bi javna prijevozna sredstva bila pristupačnija osobama s invaliditetom i obiteljima s malom djecom te kako bi se povećala mobilnost tih osoba. Ta je obveza utvrđena i kao uvjet u cilju postizanja svrhovite uporabe i uštede javnih financijskih sredstava. Pritom je riječ o legitimnim ciljevima. Zakonodavac prilikom oblikovanja socijalne politike raspolaže širokom marginom prosudbe. Zadiranje u tužiteljeva temeljna prava neznatno je, i s obzirom na ničim dokazanu tužiteljevu tvrdnju da se 3 % putnika prevozi besplatno. Tužitelj može sam odrediti tarifu za ostale putnike. S obzirom na različite tarife koje je tužitelj odredio, on bi vjerojatno i bez obveze utvrđene u članku 34. Zakona o javnom putničkom prijevozu sam odredio besplatnu ili jeftiniju tarifu za osobe s invaliditetom i djecu predškolske dobi. Budući da stopa uporabe autobusa često ne iznosi 100 %, tužitelj se zbog osoba s invaliditetom i djece predškolske dobi ne treba odreći prihoda. Tužitelj nije obavezan rezervirati sjedala primarno tim skupinama putnika. Ta se obveza primjenjuje od 2000. te je

prijevoznik tu obvezu mogao uzeti u obzir od samog početka prilikom obavljanja svoje gospodarske djelatnosti. Tužitelj se nalazi u dobrom financijskom položaju, podnio je zahtjev za izdavanje dozvole za novu liniju, kupuje nove autobuse, ima sve više putnika te je njegov prihod porastao. Slijedom toga, obveza koja je već dugo na snazi nije spriječila tužiteljev financijski uspjeh. On pruža usluge komercijalnog linijskog prijevoza za koje naplaćuje naknadu. Na neprofitabilnim linijama usluge prijevoza obavljaju pružatelji javnog linijskog prijevoza, koji ne konkurira komercijalnom linijskom prijevozu. Komercijalni prijevoznik može prestati obavljati svoju djelatnost kad to želi. Stoga je obveza proporcionalna i ustavna. Nije relevantna usporedba s drugim poduzetnicima koji pružaju usluge od javnog interesa. Nije riječ o povredi tužiteljevih temeljnih prava i plaćanje naknade štete nije opravdano.

- 10 Uredba br. 1370/2007 nije primjenjiva jer se njome uređuje obveza obavljanja javne usluge. S tužiteljem nije sklopljen nikakav ugovor o javnim uslugama. Člankom 3. stavkom 3. Uredbe br. 1370/2007 dopušta se da se iz područja primjene te uredbe isključe slučajevi u kojima se općim pravilom određuju maksimalne tarife za određene skupine putnika. Ako se za to ne isplaćuje naknada, o tome ni ne treba obavijestiti Europsku komisiju. Čak i da je obveza utvrđena u članku 34. Zakona o javnom putničkom prijevozu obveza obavljanja javne usluge u smislu Uredbe br. 1370/2007, iz te uredbe ne proizlazi da prijevozniku za tu obvezu treba platiti naknadu. Ni UFEU-om se ne propisuje obveza dodjeljivanja državne potpore. Pružanje usluge ekonomski je isplativo i u slučaju kad se ne prima naknada.

Kratak prikaz obrazloženja zahtjeva za prethodnu odluku

- 11 Tužitelj od države traži naknadu jer je na temelju članka 34. Zakona o javnom putničkom prijevozu bio obavezan u okviru komercijalnog linijskog prijevoza besplatno prevoziti određene skupine putnika a da mu država za to nije plaćala naknadu. Nesporno je da tužitelj upravlja komercijalnom autobusnom linijom samo na temelju dozvola za linije. Ni država ni lokalno tijelo s tužiteljem nisu sklopili ugovor o javnim uslugama te se tužitelju ne isplaćuje naknada iz javnih sredstava radi pokrivanja troškova linijskog prijevoza.
- 12 Sud koji je uputio zahtjev u okviru meritornog ispitivanja pita uređuje li se ovaj slučaj, osim nacionalnim pravom, i Uredbom br. 1370/2007. Tom se uredbom uređuje pružanje usluga u području javnog prijevoza (članak 1. stavak 1.). Tužitelj pruža usluge prijevoza putnika od općeg gospodarskog interesa (članak 2. točka (a) Uredbe br. 1370/2007), s obzirom na to da postoji javni interes za linijski prijevoz autobusima između različitih gradova te se time omogućuje mobilnost ljudi. Postavlja se pitanje može li se i situacija u kojoj država privatnim prijevoznicima, koji komercijalno obavljaju linijski prijevoz, nalaže obvezu da određene skupine putnika prevoze besplatno smatrati određivanjem obveze obavljanja javne usluge u smislu članka 2. točke (e) Uredbe br. 1370/2007.

Tuženik je uvjeren da nije riječ o obvezi obavljanja javne usluge te da Uredba br. 1370/2007 nije primjenjiva na ovaj slučaj.

- 13 Kao što to proizlazi iz članka 3. stavka 1. Uredbe br. 1370/2007, nadležno tijelo pružatelju usluga u pravilu nalaže obvezu obavljanja javne usluge u okviru ugovora o javnim uslugama. U skladu sa stavkom 2. tog članka, odstupajući od stavka 1., obveze obavljanja javnih usluga kojima je cilj uspostava maksimalnih tarifa za sve putnike ili za određene skupine putnika također mogu podlijevati općim pravilima. Nadležno tijelo u ovom slučaju nije sklopilo ugovor o javnim uslugama s tužiteljem, nego je u okviru zakona prijevoznicima koji upravljaju domaćim linijskim prijevozom odredilo obvezu da besplatno prevoze određene skupine putnika.
- 14 Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, Zakon o javnom putničkom prijevozu može se smatrati općim pravilom u smislu članka 2. točke (1) i članka 3. stavka 2. Uredbe br. 1370/2007. To se tumačenje potvrđuje na temelju točaka 2.2.2. i 2.2.3. Komunikacije Komisije o interpretativnim smjernicama u pogledu Uredbe (EZ) br. 1370/2007 o uslugama javnog željezničkog i cestovnog prijevoza.
- 15 U članku 34. Zakona o javnom putničkom prijevozu predviđa se maksimalna tarifa (besplatan prijevoz) za određene skupine putnika. Određivanje takve maksimalne tarife na temelju općeg pravila može u skladu s člankom 3. stavkom 2. Uredbe br. 1370/2007 predstavljati propisivanje obveze obavljanja javne usluge. Stoga sud koji je uputio zahtjev, za razliku od tuženika, smatra da je Uredba br. 1370/2007 primjenjiva na ovaj slučaj.
- 16 U skladu s člankom 1. stavkom 1. Uredbe br. 1370/2007, cilj zadiranja u područje javnog putničkog prijevoza jest pružanje jeftinije usluge. Cilj uvođenja prava na besplatan prijevoz za određene skupine putnika na temelju članka 34. Zakona o javnom putničkom prijevozu jest, među ostalim, omogućavanje jeftinije usluge tim putnicima. To je priznao i tuženik. Malo je vjerojatno da bi poduzetnik, koji uzima u obzir samo svoje komercijalne interese, besplatno prevezio te putnike bez utjecaja javne vlasti. Slijedom toga, sud koji je uputio zahtjev smatra da je ovaj slučaj obuhvaćen svrhom i područjem primjene članka 1. stavaka 1. i 2. Uredbe br. 1370/2007. Međutim, taj sud smatra da je potrebno Sudu postaviti pitanje je li pravilno odredio područje primjene Uredbe br. 1370/2007.
- 17 Ako je Uredba br. 1370/2007 primjenjiva na ovu situaciju, tada se u skladu s njezinim člankom 3. stavkom 2. drugom rečenicom predviđa da nadležno tijelo prijevozniku dodjeljuje naknadu za poštovanje tarifnih obveza utvrđenih u općim pravilima. Iz članka 1. stavka 1. drugog podstavka i članka 4. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 1370/2007 također proizlazi da nadležno tijelo prilikom nalaganja obveze obavljanja javne usluge prijevozniku predviđa dodjeljivanje naknade za ispunjavanje te obveze. Međutim, u članku 4. stavku 1. točki (b) podtočki i. Uredbe br. 1370/2007 upućuje se na mogućnost da se ne plaća nikakva naknada. Stoga sud koji je uputio zahtjev pita dodjeljuje li se člankom 4. stavkom 1. točkom (b) podtočkom i. Uredbe br. 1370/2007 državi članici pravo da na temelju

nacionalnog prava isključi mogućnost da se prijevozniku dodijeli naknada. Ako država članica ima pravo isključiti mogućnost da se prijevozniku isplati naknada, u kojim okolnostima to može učiniti kako se ne bi neproporcionalno ugrozila poduzetnikova prava? Budući da tužitelj pruža usluge samo u okviru komercijalnog linijskog prijevoza i to u komercijalne svrhe, određivanje obveze besplatnog prijevoza nužno utječe na njegovu slobodu poduzetništva i mogućnost ostvarivanja prihoda. Iako je tužitelj ekonomski stabilan (u 2018. ostvario je 864 752 eura dobiti, a u 2019. ostvario je 2 160 475 eura dobiti), takva obveza na jednak način vrijedi i za ostale komercijalne prijevoznike, čija financijska situacija eventualno nije toliko dobra te bi obveza besplatnog prijevoza, a da se za njega ne isplaćuje naknada, u odnosu na tog poduzetnika mogla biti nepravedna.

- 18 Člankom 3. stavkom 3. Uredbe br. 1370/2007 dopušta se da se iz područja primjene te uredbe mogu isključiti opća pravila o financijskoj naknadi za obveze obavljanja javnih usluga kojima se određuju maksimalne tarife za učenike, studente, vježbenike i osobe smanjene pokretljivosti. U skladu s člankom 34. Zakona o javnom putničkom prijevozu, jeftinije se prevoze djeca predškolske dobi, osobe s invaliditetom mlađe od 16 godina, osobe s teškim invaliditetom starije od 16 godina, osobe sa znatnim oštećenjem vida kao i pratnje osobi s teškim ili znatnim oštećenjem vida te psi vođači odnosno psi pomagači osobi s invaliditetom. Stoga se skupine korisnika koje se predviđaju člankom 3. stavkom 3. Uredbe br. 1370/2007 razlikuju od onih koje se predviđaju člankom 34. Zakona o javnom putničkom prijevozu. Tuženik smatra da je članak 3. stavak 3. Uredbe br. 1370/2007 primjenjiv i u ovom slučaju te da se njime omogućuje da se i skupine putnika koje se navode u članku 34. Zakona o javnom putničkom prijevozu isključe iz područja primjene te uredbe. Budući da je popis skupina putnika u članku 3. stavku 3. Uredbe br. 1370/2007 taksativan, sud koji je uputio zahtjev ne može prihvatiti tuženikovo stajalište. Stoga pita Sud dopušta li se člankom 3. stavkom 3. Uredbe br. 1370/2007 da se i opća pravila za određivanje maksimalne tarife za skupine putnike koje nisu skupine koje se navode u tim pravilima isključe iz područja primjene te uredbe.
- 19 Na temelju članka 3. stavka 3. Uredbe br. 1370/2007, opća pravila isključena iz njezina područja primjene treba priopćiti Europskoj komisiji u skladu s člankom 88. UEZ-a (članak 108. UFEU-a). Sud koji je uputio zahtjev pita postoji li obveza obavještanja Europske komisije na temelju članka 108. UFEU-a i u slučaju kad se općim pravilima za određivanje maksimalne tarife ne predviđa nikakvo plaćanje naknade prijevozniku. U tom slučaju ne postoji nikakva opasnost da je država dodijelila eventualnu državnu potporu. Stoga taj sud pita je li u skladu s tom uredbom i situacija u kojoj država članica iz područja primjene te uredbe isključuje opća pravila za određivanje maksimalne tarife za skupine putnika koje se ne navode u članku 3. stavku 3. Uredbe br. 1370/2007, ali za to ne predviđa plaćanje naknade prijevozniku.
- 20 U slučaju da Sud smatra da ovaj spor nije obuhvaćen Uredbom br. 1370/2007, postavlja se pitanje može li se dodjeljivanje naknade temeljiti na nekom drugom

pravnom aktu Europske unije (primjerice Povelji Europske unije o temeljnim pravima) ili spor treba riješiti isključivo na temelju nacionalnog prava.

- 21 Ako sud koji je uputio zahtjev u okviru odluke o sporu odluči da naknadu treba dodijeliti u skladu s pravom Unije ili na temelju nacionalnog prava, postavlja se daljnje pitanje u pogledu uvjeta koje treba uzeti u obzir prilikom određivanja iznosa naknade kako se naknadom ne bi povrijedila pravila o državnim potporama. Tužitelj je naknadu štete koja se potražuje izračunao na temelju izgubljenih prihoda od prodaje voznih karata. Tuženik smatra da nije pravilno polaziti od cijene voznih karata, s obzirom na to da bi tužitelj utvrdio različite tarife koje ovise o starosti putnika, danu i vremenu vožnje. Osim toga, tuženik je istaknuo da autobusi često nisu potpuno popunjeni, tako da tužitelj besplatnim prijevozom određenih putnika ne gubi mogućnost ostvarivanja prihoda od prodaje karata. Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, tarifa voznih karata koju tužitelj treba odrediti ne može biti prikladan pokazatelj prilikom izračunavanja naknade koja se temelji na troškovima, s obzirom na to da tužitelj može odrediti tarifu voznih karata te da na domaćim linijama ne postoji značajna konkurencija. Sud koji je uputio zahtjev pita je li, čak i ako Uredba br. 1370/2007 nije primjenjiva u ovom slučaju, za određivanje iznosa naknade prikladno osloniti se, u skladu s tim, na odredbe iz Priloga Uredbi br. 1370/2007, čiji je cilj izbjegavanje prekomjernih naknada.

RADNI DOKUMENT